

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 21 stycznia 2025 r.

Pozycja 26

POSTANOWIENIE

z dnia 30 marca 2023 r.

Sygn. akt Ts 29/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.J. w sprawie zgodności:

art. 61 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072), z:

- a) art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 45 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5 Konstytucji,
- c) art. 79 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5 Konstytucji,
- d) art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 4 lutego 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Skarżący w 2019 r. wniósł skargę konstytucyjną, w której zakwestionował zgodność art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 52, ze zm.) z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2 oraz art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej; 2) art. 17 pkt 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; dalej: k.p.c.) w zakresie, w jakim „o właściwości [s]ądu decyduje przedmiot roszczenia pozwu a nie jego podstawa faktyczna”, z art. 45 ust. 1 Konstytucji; alternatywnie art. 17 pkt 1 k.p.c. z art. 45 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji; 3) art. 118 § 5 ustawy wymienionej w punkcie drugim z art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10

ust. 2, art. 79 ust. 1 Konstytucji; 4) art. 23 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, ze zm.; dalej: k.c.) w zakresie, w jakim „nie obejmuje on ochroną «prawa do [s]ądu» określonego w [a]rt. 45 ust. 1 i [a]rt. 79 ust. 1 Konstytucji”, z art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 31 ust. 2 zdanie pierwsze w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 79 ust. 1 Konstytucji; 5) art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK) z art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 26 sierpnia 2020 r. (sygn. Ts 51/19) Trybunał Konstytucyjny nadał dalszy bieg skardze konstytucyjnej skarżącego w zakresie badania zgodności art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2020 r. poz. 365, ze zm.) z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji oraz odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie. Trybunał odmówił zatem nadania dalszego biegu: 1) art. 17 pkt 1 k.p.c. w zakresie, w jakim „o właściwości [s]ądu decyduje przedmiot roszczenia pozwu a nie jego podstawa faktyczna”, z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz alternatywnie art. 17 pkt 1 k.p.c., z art. 45 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 Konstytucji; 2) art. 118 § 5 k.p.c. z art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 79 ust. 1 Konstytucji; 3) art. 23 k.c. w zakresie, w jakim „nie obejmuje on ochroną «prawa do [s]ądu» określonego w [a]rt. 45 ust. 1 i [a]rt. 79 ust. 1 Konstytucji”, z art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 31 ust. 2 zdanie pierwsze w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 79 ust. 1 Konstytucji; 4) art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK z art. 32 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 79 ust. 1 Konstytucji. Uzasadniając odmowę nadania skardze dalszego biegu Trybunał wyjaśnił, że ani art. 118 § 5 k.p.c., ani art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK nie był podstawą wydania wyroku wskazanego przez skarżącego jako ostateczne rozstrzygnięcie w jego sprawie. W odniesieniu do zarzutu niekonstytucyjności art. 17 pkt. 1 k.p.c. Trybunał stwierdził, że jest on oczywiście bezzasadny, natomiast odnośnie do art. 23 k.c., że skarga konstytucyjna nie zawierała uzasadnienia zarzutu niekonstytucyjności tego przepisu, a jedynie niekonstytucyjnego stosowania prawa.

Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z 20 stycznia 2021 r. (sygn. Ts 51/19) nie uwzględnił zażaleń skarżącego.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 14 kwietnia 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 23 kwietnia 2021 r.) wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez doręczenie poświadczonych za zgodność z oryginałem: a) odpisów wszystkich załączników, b) uzasadnień do orzeczeń złożonych ze skargą konstytucyjną wraz z czterema kopiami.

W odpowiedzi na zarządzenie pełnomocnik skarżącego pismem z 29 kwietnia 2021 r. (data nadania) wniósł „o przedłużenie terminu do uzupełnienia braków formalnych skargi do 31 maja 2021 r.”. Do pisma załączył informację o pobycie skarżącego w izolacji oraz wynik pozytywnego testu na COVID-19. W uzasadnieniu wniosku wskazał, że dokumenty związane ze sprawą przechowuje skarżący i w razie potrzeby doręcza je pełnomocnikowi. Jednak z powodu choroby skarżącego i jego izolacji pełnomocnik nie ma dostępu do akt sprawy. Następnie pismem z 7 maja 2021 r. (data nadania) pełnomocnik skarżącego, nie czekając na wydanie zarządzenia w przedmiocie przedłużenia terminu usunięcia braków, wykonał zarządzenie Prezesa TK.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 26 października 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 10 listopada 2021 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez: 1) wskazanie, które wolności lub prawa skarżącego, wyrażone w art. 45 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 79 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji zostały naruszone przez zakwestionowany w skardze art. 61 ust. 1 i 4 u.o.t.p.TK; 2) precyzyjne wyjaśnienie, w jaki sposób art. 61 ust. 1 i 4 u.o.t.p.TK narusza wolności lub prawa skarżącego wynikające z powołanych jako wzorce kontroli art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 79 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5, art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji; 3) dokładne uzasadnienie zarzutu niezgodności art. 61 ust. 1 i 4 u.o.t.p.TK z prawami lub wolnościami konstytucyjnymi wynikającymi z wzorców kontroli o których mowa w punkcie 2 zarządzenia, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie.

Skarżący odniósł się do tego zarządzenia w piśmie z 16 listopada 2021 r. (data nadania).

W skardze konstytucyjnej skarżący zarzucił, że art. 61 ust. 1 i 4 u.o.t.p.TK „pozbawia go prawa do «właściwego Sądu» w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji w ten sposób iż o prawie do rozpoznania skargi konstytucyjnej orzeka «sąd» nie mający cechy określonej w art. 190 ust. 5 Konstytucji (...) bowiem (...) w składzie jednoosobowym wskazanym w art. 61 ust. 1 i 4 [u.o.t.p.TK] nie można uzyskać «większości»”. W piśmie procesowym z 16 listopada 2021 r. (data nadania) skarżący stwierdził natomiast, że w wyniku stosowania zakwestionowanej normy prawnej uzyskano trwałą wykładnię celowościową, która „będąc niezgodną z gramatyczną treścią przepisu nadała mu nowy sens”. Jego zdaniem orzekanie przez Trybunał Konstytucyjny w składzie jednoosobowym w zakresie merytorycznej wartości i dopuszczalności skarg konstytucyjnych narusza zasady rzetelnej procedury i prawo do właściwego sądu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie postępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań lub jest oczywiście bezzasadna.

2. Skarżący zakwestionował art. 61 ust. 1 i ust. 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2393) o treści: „1. Wniosek złożony przez podmiot, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 3-5 Konstytucji, oraz skargę konstytucyjną Prezes Trybunału kieruje do wyznaczonego przez siebie sędziego Trybunału w celu wstępnego rozpoznania na posiedzeniu niejawnym (...) 4. Trybunał w składzie jednego sędziego Trybunału wydaje postanowienie o odmowie nadania wnioskowi, o którym mowa w ust. 1, albo skardze konstytucyjnej, dalszego biegu, jeżeli: 1) wniosek, o którym mowa w ust. 1, albo skarga konstytucyjna nie spełniają wymogów określonych w ustawie i usunięcie braków nie jest możliwe; 2) braki, o których mowa w ust. 3, nie zostały usunięte w terminie; 3) wniosek, o którym mowa w ust. 1, albo skarga konstytucyjna są oczywiście bezzasadne”.

3. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności lub praw. Musi ona spełniać wymagania, które zostały określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowane w przepisach ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Zgodnie z tymi regulacjami skarga powinna spełniać wymogi pisma procesowego, a nadto zawierać m.in. uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu, będącego podstawą ostatecznego rozstrzygnięcia, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem. Zarzuty sformułowane w skardze muszą uprawdopodobniać niekonstytucyjność kwestionowanej regulacji, co oznacza konieczność wywiedzenia z zaskarżonych przepisów określonej normy, wskazanie właściwych wzorców konstytucyjnych wyrażających prawa podmiotowe przysługujące osobom fizycznym bądź prawnym i – przez porównanie treści wynikających z obu regulacji – wykazanie ich wzajemnej niezgodności.

4. Trybunał zwraca uwagę, że sformułowany w skardze konstytucyjnej zarzut sprowadzał się do zakwestionowania możliwości orzekania we wstępnej kontroli przez Trybunał Konstytucyjny w składzie jednego sędziego. W piśmie procesowym z 16 listopada 2021 r. (data nadania) skarżący stwierdził, że Trybunał może orzekać w składzie jednego sędziego na etapie wstępnej kontroli, lecz jedynie w ramach kontroli formalnej, nie może jednak dokonywać oceny merytorycznej skargi. Zarzut skarżącego dotyczy więc dokonania przez Trybunał merytorycznej oceny jego skargi konstytucyjnej na etapie wstępnej kontroli. Skarżący dokonał własnej wykładni zakwestionowanego przepisu i wywiódł z niego normę prawną. Twierdzi on, że w toku stosowania zakwestionowanej normy uzyskano trwałą wykładnię celowościową, która „będąc niezgodną z gramatyczną treścią przepisu nadała mu nowy sens”. Jego zdaniem orzekanie przez Trybunał Konstytucyjny w składzie jednoosobowym w zakresie merytorycznej wartości i dopuszczalności skarg konstytucyjnych narusza zasady rzetelnej procedury i prawo do właściwego sądu.

5. Trybunał przypomina że ocena wykładni i stosowania prawa nie może stanowić przedmiotu postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, ponieważ nie należy do jego kompetencji. Jedynie w sytuacji, gdy utrwalona i konsekwentna praktyka stosowania prawa w sposób bezsporny ustaliła wykładnię danego przepisu prawnego, a jednocześnie przyjęta interpretacja nie jest kwestionowana przez przedstawicieli doktryny, to przedmiotem kontroli konstytucyjności jest norma prawna dekodowana z danego przepisu zgodnie z ustaloną praktyką (zob. postanowienie z 19 lipca 2005 r., sygn. SK 37/04, OTK ZU nr 7/A/2005, poz. 87 i powołane tam orzeczenia). Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny, „stałość, powtarzalność i powszechność praktyki sądowej może nadawać kwestionowanemu unormowaniu w sposób stały i powszechny określone znaczenie, podlegające następnie kontroli konstytucyjności. Stałość i powszechność praktyki, wynikającej z odczytywania przepisów w sposób niekonstytucyjny, powoduje bowiem nadanie samym przepisom trwałego i niekonstytucyjnego znaczenia. (...) Ujawnienie (...) zależności pomiędzy sferą stanowienia i stosowania prawa wymaga jednakże każdorazowo stwierdzenia, czy w istocie rzeczy mamy do czynienia z taką właśnie powtarzalną i powszechną metodą wykładni określonego przepisu – unormowania” (zob. postanowienie z 21 września 2005 r., sygn. SK 32/04, OTK ZU nr 8/A/2005, poz. 95).

5.1. Skarżący, jak stwierdza Trybunał, nie wykazał istnienia trwałej wykładni, którą wskazał jako przedmiot zaskarżenia w piśmie procesowym z 16 listopada 2021 r. (data nadania). Twierdzenia skarżącego nie znajdują potwierdzenia w orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego z 26 sierpnia 2020 r. oraz 20 stycznia 2021 r. (sygn. Ts 51/19), powołanych jako podstawa wniesienia skargi. Nie wynika bowiem z ich treści aby Trybunał dokonał merytorycznej kontroli przepisów będących przedmiotem skargi konstytucyjnej. Dokonana

przez Trybunał ocena, czy dany przepis był, czy nie był podstawą wydania określonego orzeczenia, nie stanowi w żadnym zakresie merytorycznej kontroli jego konstytucyjności. Trybunał stwierdza, że wbrew stanowisku skarżącego taka ocena przepisu stanowi jedynie kontrolę formalną, która ma rozstrzygnąć o tym, czy w danej sprawie zostały spełnione w danej sprawie podstawowe przesłanki skargi konstytucyjnej. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo na zasadach określonych w ustawie wnieść skargę konstytucyjną w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. W świetle powyższego przepisu nie ulega wątpliwości, że jedynym dopuszczalnym przedmiotem skargi konstytucyjnej pozostaje przepis wykazujący podwójną kwalifikację. Po pierwsze, musi on być podstawą prawną ostatecznego orzeczenia, z którego wydaniem skarżący wiąże naruszenie konstytucyjnych wolności lub praw. Po drugie, to w treści kwestionowanego przepisu tkwić winno źródło zarzucanego naruszenia, którego aktualizacja nastąpiła wskutek jego zastosowania w indywidualnej sprawie skarżącego.

Nie zostały również wskazane przez skarżącego żadne orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, które potwierdzałyby istnienie kwestionowanej przez niego wykładni, nadającej uprawnienie do merytorycznej oceny zarzutów skargi na etapie jej wstępnej kontroli.

5.2. Należy zwrócić uwagę, że zarzuty skarżącego stanowią polemikę z rozważaniami Trybunału przedstawionymi w uzasadnieniu postanowienia w sprawie Ts 51/19, które, co należy podkreślić, zostało wydane jednogłośnie przez skład trzyosobowy. Skarżący krytycznie ocenia zastosowanie art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK twierdząc, że Trybunał przekroczył w jego sprawie dyspozycję tego przepisu.

Taki sposób określenia niekonstytucyjności oznacza, że w rzeczywistości skarżący kwestionuje stosowanie prawa, co wyłącza możliwość rozpoznania skargi konstytucyjnej. Trybunał w swoim orzecznictwie wielokrotnie wypowiadał się na temat niedopuszczalności skargi konstytucyjnej jako skargi na stosowanie prawa, a nie na przepis. „Zgodnie z linią orzecniczą Trybunału Konstytucyjnego, skarga konstytucyjna nie może być skargą na stosowanie prawa, a Trybunał nie jest kolejnym w toku instancji organem legitymowanym do badania prawidłowości wydanego rozstrzygnięcia” (zob. postanowienie TK z 29 listopada 2010 r., sygn. SK 8/10, OTK ZU nr 9/A/2010 poz. 117).

6. Mając powyższe na uwadze Trybunał jedynie na marginesie postanowił odnieść się do pierwotnie sformułowanego w skardze zarzutu niekonstytucyjności art. 61 ust. 1 i 4 u.o.t.p.TK. Trybunał stwierdza, że powołane przez skarżącego jako wzorce kontroli art. 45 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5 Konstytucji, art. 79 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 w związku z art. 190 ust. 5 Konstytucji oraz art. 190 ust. 5 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji nie są adekwatne ani do przepisu uczynionego przedmiotem skargi, ani do orzeczeń, z wydaniem których skarżący połączył zarzuty niekonstytucyjności. Skarżący upatruje naruszenia prawa do sądu w rozwiązaniu ustawowym, zgodnie z którym w toku wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu podejmowane jest przez jednego sędziego Trybunału. Jego zdaniem nie może tego sanować unormowanie ustawowe, w którym przewidziany jest trzyosobowy skład Trybunału do orzekania o zażaleniu skarżącego wniesionym na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Skarżący konfrontuje kwestionowany art. 61 ust. 1 i 4 u.o.t.p.TK z art. 190 ust. 5 Konstytucji, który stanowi: „Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zapadają większością głosów”.

Zdaniem Trybunału stanowisko skarżącego opiera się jednak na błędnym rozumieniu zakresu zastosowania wskazanego przepisu Konstytucji. Artykuł 190 ust. 5 Konstytucji odnosi się bowiem do orzeczeń Trybunału wydawanych w toku merytorycznej kontroli konstytucyjności i legalności norm prawnych. Świadczy o tym również jego umiejscowienie w art. 190 Konstytucji – bezpośrednio po unormowaniach dotyczących charakteru prawnego, ogłaszania i skutków orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego (art. 190 ust. 1-4 Konstytucji). Tym samym należy przyjąć, że poza obszarem zastosowania art. 190 ust. 5 Konstytucji pozostają rozstrzygnięcia podejmowane przez Trybunał w fazie wstępnej kontroli skargi konstytucyjnej, przesądzającej dopiero o dopuszczalności poddania kontroli merytorycznej unormowań zakwestionowanych przez skarżącego. W tym też zakresie większa była swoboda prawodawcy regulującego tryb tego etapu postępowania w u.o.t.p.TK. (zob. postanowienie z 8 czerwca 2017 r., sygn. Ts 100/17, OTK ZU B/2017, poz. 142).

7. Podsumowując Trybunał wskazuje, że skarżący wadliwie określił przedmiot skargi – uczynił z niego pozostające poza kognicją Trybunału akty stosowania prawa. Skutkuje to brakiem spełnienia podstawowych przesłanek skargi konstytucyjnej – odnoszących się do prawidłowego określenia jej podstawy – przewidzianych w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 53 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Z tych przyczyn Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.